เรื่องราวเริ่มต้นจากตรงนี้

คุณตื่นขึ้นเพราะแสงอาทิตย์ลอดผ่านแมกไม้นอกหน้าต่าง แสงเรื่อจาง ขอบฟ้ายังคงจางและเป็นสีเทาหม่น รุ่งอรุณค่อยๆ สลัดคราบยามราตรี แต่แสงก็สว่างมากพอจนคุณต้องพลิกตัวหันเข้าหากำแพง ที่นอนลั่นเอี๊ยดอ๊าดอยู่ใต้ร่าง ในจังหวะที่พลิกตัวนั้น ความรู้สึกสับสนชั่ววูบก็แล่นผ่าน เสี้ยววินาทีหนึ่งคุณไม่รู้ว่าตัวเองอยู่ที่ไหน บางครั้งมันก็เกิดขึ้นหลังการหลับลึกไร้ฝัน เป็นภาวะหลงลืมชั่วขณะ แต่แล้วคุณก็มองเห็นเสี้ยนบนผนังไม้สน ได้กลิ่นควันไฟจางๆ ที่ติดเส้นผม และรู้ทันทีว่าตัวเองอยู่ที่ไหน

ค่ายไนติงเกล

คุณหลับตาลงและพยายามจมสู่ห้วงนิทราอีกครั้ง พยายามอย่างสุดความสามารถที่จะเพิกเฉยต่อเสียงจากธรรมชาติที่ดังขึ้นเรื่อยๆ ด้านนอกมันเป็นเสียงที่กระแทกกระทั้นโสตประสาท ทำลายความเป็นหนึ่งเดียวกันของที่นี่ ราวกับสิ่งมีชีวิตกลางคืนปะทะสิ่งมีชีวิตกลางวัน คุณรับรู้ได้ถึงเสียงร้องระงมของหมู่แมลง เสียงเจื้อยแจ้วของฝูงนก เสียงนกโลนโดดเดี่ยวที่ส่งเสียงโหยหวนข้ามทะเลสาบราวกับภูตผี

SAMPLE

เสียงอึกทึกจากภายนอกช่วยเบี่ยงเบนความเงียบในกระท่อม ได้ชั่วคราว เสียงตอกไม้ต๊อกๆๆ ของนกหัวขวานค่อยๆ เบาลงเหลือเพียงเสียงสะท้อน และในช่วงนั้นคุณก็ตระหนักได้ว่ามันเงียบเพียงใด เงียบจนเสียงเดียวที่ได้ยินคือเสียงหายใจหนักๆ ที่ขึ้นลงอย่างสม่ำเสมอตอนคุณนอนหลับ

แล้วดวงตาก็เบิกโพลงอีกครั้งเมื่อคุณเงี่ยหูฟังเสียงบางอย่างหรือเสียงที่มาจากในกระท่อม

แต่ไม่มีอะไรเลย

นกหัวขวานเริ่มทำงานอีกครั้ง เสียงกระแทกถี่ๆ ทำให้คุณหันออกจากกำแพง มองไปยังส่วนอื่นของกระท่อม ที่นี่เป็นพื้นที่เล็กๆ พอให้วางเตียงสองชั้นสองเตียง ตะเกียงวางอยู่บนโต๊ะหัวเตียง และมีหีบไม้ฮิกคอรีสี่ใบใกล้ประตู กระท่อมหลังนี้เล็กจนคุณมองปราดเดียวก็รู้ว่ามันว่างเปล่า ซึ่งมันก็เป็นแบบนั้นจริงๆ

คุณทอดตาไปยังเตียงสองชั้นฝั่งตรงข้าม เตียงชั้นบนถูกเก็บเรียบร้อย ผ้าปูตึงเปรี๊ยะ ส่วนเตียงชั้นล่างกลับตรงกันข้าม ผ้าห่มพันกันยุ่งเหยิง มีบางอย่างเป็นก้อนๆ ซ่อนอยู่ใต้ผ้าห่มนั้น

คุณดูเวลาบนนาฬิกาข้อมือท่ามกลางแสงสลัว ตีห้ากว่า ยังมีเวลาเกือบหนึ่งชั่วโมงกว่าเสียงปลุกจะดัง การรับรู้เรื่องนี้ทำให้ความตื่นตระหนกเริ่มก่อตัว คุณรู้สึกว่าผิวคันยุบยิบและระคายเคือง

ภาพเหตุการณ์ฉุกเฉินต่างๆ วิ่งอยู่ในหัว อาการป่วยกะทันหัน โทรศัพท์สายด่วนจากบ้าน คุณพยายามบอกตัวเองว่าบางทีพวกเด็กสาวอาจรีบร้อนออกไปจนไม่มีเวลาปลุกคุณ หรือพวกเธออาจปลุกแล้วแต่คุณไม่ตื่น หรือพวกเธออาจปลุกแล้วแต่คุณจำไม่ได้เอง

คุณทรุดลงข้างหีบไม้ฮิกคอรีใกล้ประตู บนฝาหีบมีชื่อของเด็กค่ายรุ่นก่อนๆ สลักเอาไว้ คุณเปิดหีบทุกใบ ยกเว้นใบของคุณเอง ภายในบุด้วยผ้าซาติน เต็มไปด้วยเสื้อผ้า นิตยสาร และงานฝีมือที่ทำอย่างเรียบง่ายในค่าย สองหีบมีมือถือที่ปิดเครื่องและไม่ได้ใช้มาหลายวัน

SAMPLE

มีคนหนึ่งเอามือถือไปด้วย

คุณไม่มีทางนึกออกหรอกว่ามันหมายความว่าอะไร

สถานที่แรกและที่เดียวที่คุณคิดว่าพวกเด็กสาวอาจไปก็คือห้องน้ำ มันเป็นห้องสี่เหลี่ยมผืนผ้าที่มีผนังไม้ซีดาร์ อยู่เลยกระท่อมไปหน่อย ตรงชายป่าพอดี บางทีใครสักคนอาจต้องเข้าห้องน้ำและคนอื่นก็ตามไปเป็นเพื่อน เรื่องแบบนี้เคยเกิดขึ้นแล้ว คุณเองก็คงจะเคยเดินไปตามเส้นทางนั้น เบียดกัน พลางรีบก้าวไปตามทางที่ส่องสว่างด้วยไฟฉายเพียงกระบอกเดียว

แต่เตียงที่ถูกเก็บเรียบร้อยบ่งบอกว่าพวกเธอวางแผนที่จะหายตัวไป การหายตัวไปครั้งนี้คงจะยาวนาน ที่แย่ไปกว่านั้นคือเมื่อคืนอาจไม่มีใครนอนบนเตียงนั้นเลยก็ได้

แต่คุณก็ยังเปิดประตูกระท่อมและก้าวออกไปอย่างไม่มั่นใจนัก เช้านี้บรรยากาศดูหม่นและเย็นยะเยือกจนคุณต้องกอดตัวเองเพิ่มความอบอุ่นขณะมุ่งหน้าไปยังห้องน้ำ พอไปถึงคุณก็ตรวจทุกห้อง ฝักบัวทุกอันทุกอย่างว่างเปล่า ผนังห้องอาบน้ำแห้งสนิท อ่างล้างมือก็เช่นกัน

เมื่อกลับออกมา คุณหยุดกลางทางระหว่างห้องน้ำกับกระท่อม เอียงศีรษะ เงี่ยหูหาเสียงของพวกเด็กสาวท่ามกลางเสียงแมลงหึ่งๆ เสียงนกร้องและเสียงน้ำกระทบฝั่งทะเลสาบเบาๆ ซึ่งอยู่ห่างออกไปห้าสิบเมตร

ไม่มีอะไรเลย

ค่ายเงียบสนิท

ความรู้สึกโดดเดี่ยวถาโถมลงบนบ่า ชั่วขณะหนึ่งคุณสงสัยว่าค่ายอาจถูกเก็บกวาดไปแล้ว เหลือเพียงคุณคนเดียว แต่แล้วความคิดเลวร้ายยิ่งกว่าก็ผุดขึ้นมา กระท่อมถูกทิ้งไว้ท่ามกลางความสับสนอลหม่าน ขณะที่คุณนอนหลับไม่รู้เรื่องรู้ราว

คุณเดินกลับไปที่กระท่อม วนรอบๆ อย่างเงียบเชียบ ฟังสัญญาณแห่งชีวิต กระท่อมมีทั้งหมดยี่สิบหลัง เรียงอย่างเป็นระเบียบบนพื้นที่ป่าที่ถูกถาง คุณเดินอ้อมรอบกระท่อม รู้เต็มอกว่าตัวเองดูตลกแค่ไหน

SAMPLE

ที่สวมเพียงเสื้อกล้ามกับกางเกงบ็อกเซอร์ ใบสนแห้งและเศษไม้ติดไปกับเท้าเปล่าของคุณ

กระท่อมแต่ละหลังตั้งชื่อตามต้นไม้ หลังของคุณคือกระท่อมด็อกวูด ถัดไปคือเมเปิล คุณตรวจชื่อกระท่อมทีละหลัง พยายามเลือกหลังที่คิดว่าพวกเด็กสาวอาจหลงเข้าไป คุณนึกภาพพวกเธอตัดสินใจนอนค้างที่นั่นกะทันหัน คุณเริ่มเพ่งมองผ่านหน้าต่าง แง้มประตูที่ไม่ได้ล็อก กวาดตามองเตียงสองชั้นที่เด็กสาวอาจนอนอยู่ มองหาสัญญาณว่ามีเด็กค่ายคนอื่นเข้ามาเพิ่มอีกหรือเปล่า ในกระท่อมบลูสปรูซ คุณทำให้เด็กสาวคนหนึ่งสะดุ้งตื่น เธออยู่บนเตียงชั้นล่างและลุกพรวดขึ้นนั่ง เสียงอุทานติดอยู่ในลำคอ

"ขอโทษที" คุณกระซิบก่อนจะปิดประตูลง "ขอโทษนะ ขอโทษ"

คุณเดินไปถึงอีกฟากของค่าย ปกติแล้วมันจะครึกครื้นด้วยกิจกรรมต่างๆ ตั้งแต่ดวงอาทิตย์ขึ้นยันพลบค่ำ ทว่าตอนนี้แสงอาทิตย์เป็นเหมือนคำสัญญาบางเบา มันเป็นแค่สีชมพูจางๆ ลอยอยู่เหนือขอบฟ้าแค่คืบ ตอนนี้ความเคลื่อนไหวเดียวคือการที่คุณเดินไปยังโรงอาหารที่แข็งแรงมั่นคง อีกสักหนึ่งชั่วโมงกลิ่นหอมของกาแฟและกลิ่นเบคอนเกรียมๆ ก็น่าจะลอยออกมาจากอาคารหลังนั้น แต่ในตอนนี้กลับไม่มีทั้งกลิ่นอาหารหรือแม้แต่เสียงใดๆ

คุณลองเปิดประตู แต่มันล็อกอยู่

เมื่อเอาหน้าแนบหน้าต่าง สิ่งที่คุณเห็นมีเพียงโรงอาหารมืดๆ เก้าอี้วางซ้อนกันบนโต๊ะยาวเป็นแถว

อาคารศิลปะและงานฝีมือที่อยู่ถัดไปก็เป็นแบบนี้

มันล็อก

มืดสนิท

ครั้งนี้พอชะโงกมองผ่านหน้าต่าง สิ่งที่คุณเห็นคือขาตั้งที่เรียงเป็นรูปครึ่งวงกลม ผืนผ้าใบซึ่งมีภาพที่ยังระบายสีไม่เสร็จจากเมื่อวานยังอยู่ คุณวาดแจกันดอกไม้ป่าที่อยู่ข้างชามใส่ส้ม ตอนนี้คุณสลัดความรู้สึก

SAMPLE

ที่ว่าภาพนี้จะไม่มีวันเสร็จไม่ออกซะแล้ว ดอกไม้จะถูกวาดเพียงครึ่งเดียว และชามนั้นจะว่างเปล่าไปตลอดกาล

คุณขยับออกจากอาคาร หมุนตัวช้าๆ ครุ่นคิดถึงก้าวต่อไปที่จะเดิน ทางด้านขวาคือถนนโรยกรวดที่นำทางออกจากค่าย ผ่านป่าไปยังถนนหลัก คุณเลือกเดินไปอีกทาง เข้าสู่ใจกลางค่าย มีอาคารไม้ขนาดมหึมาตั้งอยู่ สุดถนนวงเวียน

อาคารหลัก

สถานที่ที่คุณไม่คิดว่าจะเจอพวกเด็กสาว

มันคืออาคารลูกผสมทรงเทอะทะ ดูเป็นคฤหาสน์มากกว่ากระท่อม เป็นเครื่องเตือนใจให้เด็กค่ายระลึกอยู่เสมอว่าที่พักของพวกเธอธรรมดา แค่ไหน ตอนนี้มันเงียบสนิท แถมยังมืดมิด แสงอาทิตย์ที่ค่อยๆ สว่างขึ้น จากด้านหลังทำให้ด้านหน้าของอาคารถูกเงากลืนกิน คุณมองเห็นเพียง หน้าต่างกรอบเอียง ฐานหิน และประตูสีแดงแบบเลือนราง

ใจหนึ่งคุณอยากจะวิ่งไปที่ประตูนั้นและเคาะรัวๆ จนกว่าแฟรนนี จะเปิดประตู ฝ่ายนั้นต้องรู้ว่าเด็กสาวทั้งสามคนหายไปไหนแน่นอน เธอ เป็นถึงผู้อำนวยการค่าย เด็กสาวเหล่านั้นคือความรับผิดชอบของเธอ

แต่ที่คุณยั้งตัวเองไว้เพราะคุณอาจคิดผิด คุณอาจมองข้ามสถานที่ สำคัญที่พวกเธออาจซ่อนตัวอยู่ ราวกับว่านี่เป็นเพียงเกมเล่นซ่อนหา แถม คุณก็ยังลังเลที่จะบอกแฟรนนี อยากรอจนกว่าจะถึงเวลาที่จำเป็นต้องบอก จริงๆ

คุณเคยทำให้เธอผิดหวังมาแล้วครั้งหนึ่ง คุณไม่อยากจะทำแบบนั้น อีก

คุณกำลังจะกลับไปยังกระท่อมด็อกวูดที่ว่างเปล่า แต่แล้วสายตาก็ สะดุดเข้ากับบางอย่างหลังอาคารหลัก แถบแสงสีส้มพาดอยู่เหนือสนามหญ้า ด้านหลัง

ทะเลสาบมิดไนต์ที่ผิวน้ำสะท้อนภาพท้องฟ้า

SAMPLE

ขอให้พวกเธออยู่ตรงนั้น คุณคิด ขอให้ปลอดภัย ขอให้ฉันเจอพวกเธอด้วยเถอะ

แน่นอนว่าพวกเด็กสาวไม่ได้อยู่ที่นั่น ไม่มีเหตุผลที่พวกเธอจะอยู่ มันชวนให้รู้สึกเหมือนฝันร้ายที่คุณหวาดกลัวที่สุดเวลาหลับตาในยามค่ำคืน และตอนนี้ฝันร้ายนั้นกลายเป็นจริง

บางทีนั่นอาจเป็นเหตุผลที่คุณยังไม่หยุดเดินแม้จะถึงขอบทะเลสาบแล้ว คุณยังคงก้าวต่อไป ลงไปในทะเลสาบ หินลื่นอยู่ใต้ฝ่าเท้า ไม่นานน้ำก็สูงถึงข้อเท้า และเมื่อร่างกายเริ่มสั่น คุณไม่อาจบอกได้เลยว่ามันเกิดจากความเย็นของทะเลสาบหรือจากความหวาดกลัวที่เกาะกุมคุณตั้งแต่ครั้งแรกที่เหลือบดูนาฬิกากันแน่

คุณหมุนตัวอยู่ในน้ำ พลางสำรวจทุกสิ่งรอบกาย ด้านหลังคืออาคารหลักที่หันสู่ทะเลสาบ มันค่อยๆ สว่างขึ้นจากแสงอาทิตย์ หน้าต่างส่องแสงสีชมพูเรืองรอง ขอบทะเลสาบเหยียดยาวออกไปทั้งสองด้าน แนวชายฝั่งหินสลับกับต้นไม้ที่เอนเอียงดูราวไม่มีที่สิ้นสุด คุณทอดตาออกไปยังทะเลสาบที่แผ่ไพศาล ผิวน้ำเรียบสนิทดุจกระจก สะท้อนหมู่เมฆที่กำลังก่อตัวอย่างช้าๆ และดวงดาวที่ค่อยๆ ริบหรี่หายไป น้ำยังลึกอยู่ดี แม้ตอนนี้จะอยู่ในหน้าแล้งที่ทำให้ระดับน้ำลดลง ทิ้งแนวกรวดที่ถูกแดดเลียจนแห้งอยู่ตามชายฝั่ง

ท้องฟ้าที่ค่อยๆ สว่างขึ้นทำให้คุณมองเห็นอีกฟากของขอบทะเลสาบ แม้จะเป็นเพียงเส้นสีดำเลือนรางในม่านหมอกก็ตาม ทุกอย่างที่นี่ ทั้งค่ายทะเลสาบ และป่ารอบด้านล้วนเป็นที่ดินส่วนบุคคลของครอบครัวแฟรนนี ที่ถูกส่งต่อจากรุ่นสู่รุ่น

ทั้งผืนน้ำและผืนดินกว้างใหญ่เหลือเกิน

มีสถานที่มากมายให้หายตัวไป

พวกเด็กสาวอาจอยู่ที่ไหนก็ได้ นั่นคือสิ่งที่คุณตระหนักได้ขณะยืนอยู่ในน้ำ ร่างกายสั่นสะท้านแรงขึ้น พวกเธออยู่ที่ไหนสักแห่ง มันอาจ

SAMPLE

กินเวลาหลายวันในการตามหา หรือแม้แต่หลายสัปดาห์ และมีโอกาสที่ไม่มีวันจะพบพวกเธออีกเลย

ความคิดนั้นเลวร้ายเกินกว่าจะนึกถึง แม้มันจะเป็นเพียงสิ่งเดียวที่คุณคิดได้ก็ตาม คุณจินตนาการว่าพวกเธอเดินโซเซผ่านป่าทึบ ไร้จุดหมายและทิศทาง พลางสงสัยว่ามอสส์บนต้นไม้ชี้ไปทางทิศเหนือจริงหรือเปล่า คุณนึกถึงพวกเธอที่หิวโซ หวาดกลัว และตัวสั่นเทิ้ม คุณนึกภาพว่าพวกเธออยู่ใต้น้ำ จมลงไปในโคลน ตะเกียกตะกายอย่างสิ้นหวังเพื่อโผล่ขึ้นมาหายใจบนผิวน้ำ

คุณนึกถึงเรื่องพวกนี้และเริ่มกรีดร้อง

SAMPLE

SAMPLE

ภาคที่หนึ่ง

สองเรื่องจริง

SAMPLE

SAMPLE

1

ฉันวาดพวกเด็กสาวตามลำดับเหมือนเดิม

เริ่มจากวิเวียน

ต่อด้วยนาตาลี

แอลลิสันเป็นคนสุดท้าย แม้เธอจะออกจากกระท่อมเป็นคนแรกและเป็นคนแรกที่หายตัวไปก็ตาม

ภาพวาดของฉันมักจะใหญ่ ที่จริงแล้วเรียกว่ามหึมาด้วยซ้ำ อย่างกับประตูโรงนาอย่างที่แรนดัลล์ชอบพูด แต่พวกเด็กสาวมักตัวเล็กอยู่เสมอ เป็นเพียงร่องรอยไร้ความหมายบนผืนผ้าใบที่กว้างจนน่าตกใจ

การเผยโฉมพวกเธอคือขั้นตอนที่สองของภาพวาด หลังจากที่ฉันปูพื้นหลังด้วยผืนดินและท้องฟ้าในเฉดสีที่มีชื่อมืดหม่นสมตัว ทั้งสีดำสไปเดอร์แบล็ก เทาแซโดว์เกรย์ และแดงบลัดเรด

และแน่นอนว่าต้องมีสีน้ำเงินมิดไนต์ เพราะในภาพวาดของฉันมักจะมีสีนั้นอยู่เสมอ

จากนั้นพวกเด็กสาวก็ปรากฏขึ้น บางครั้งก็รวมกลุ่มกัน บางครั้งก็กระจัดกระจายไปตามมุมผ้าใบ ฉันให้พวกเธอสวมชุดขาวที่ชายกระโปรงบานออก ราวกับกำลังวิ่งหนี ปกติแล้วพวกเธอจะหันหลัง จึงเห็นเพียง

SAMPLE

เส้นผมที่พลิ้วไหวอยู่ด้านหลังขณะหลบหนี บางครั้งฉันก็วาดใบหน้าด้านข้างเสี้ยวเล็กๆ ของพวกเธอ ไม่มีอะไรมากไปกว่าเส้นตวัดจากปลายขนแปรงเพียงหนึ่งครั้ง

ฉันรังสรรค์ผืนป่าเป็นขั้นตอนสุดท้าย ใช้เกรียงปาดสีลงบนผืนผ้าใบตวัดฝีแปรงกว้างและหนักหน่วง กระบวนการนี้อาจกินเวลาหลายวัน บางครั้งก็หลายสัปดาห์ ฉันจะมืนๆ นิดหน่อยจากไอระเหยของสี ขณะโปะสีทับลงไปทีละชั้นๆ เพื่อเพิ่มความหนา

ฉันเคยได้ยินแรนดัลล์โอ้อวดกับบรรดาว่าที่ลูกค้าว่าพื้นผิวงานของฉันคล้ายของแวนโก๊ะ ดูจากสีที่นูนจากผืนผ้าใบเกือบนิ้ว แต่ฉันคิดว่าฉันวาดธรรมชาติมากกว่า ความเรียบเนียนเป็นเพียงภาพลวงโดยเฉพาะในผืนป่า รอยแตกกะเทาะของเปลือกไม้ จุดมอสส์บนหิน ใบไม้ในฤดูใบไม้ร่วงที่กองทับถมกันจนปกคลุมพื้นดิน นั่นคือธรรมชาติที่ฉันพยายามถ่ายทอดด้วยรอยปาด รอยนูน และรอยหมุนวนของสี

ฉันจึงเพิ่มสีเข้าไปเรื่อยๆ ผืนผ้าใบขนาดเท่ากำแพงค่อยๆ กลายเป็นป่าที่เกิดจากจินตนาการของฉัน หนาทึบ น่าพรั่นพรึง เต็มไปด้วยอันตราย ต้นไม้สูงตระหง่าน มืดครึ้มและดูอันตราย เถาวัลย์ไม่ใช่เพียงแค่เลื้อยแต่ขดพันรัดแน่น ห่วงเถาของพวกมันรัดแน่นราวกับท่าล็อกคอ พงหญ้ารกปกคลุมพื้นป่า ใบไม้บดบังท้องฟ้าจนมิด

ฉันวาดจนไม่มีพื้นที่ว่างเหลืออยู่บนผืนผ้าใบและเด็กสาวทั้งหลายถูกกลืนกินหายไปในป่า ซ่อนอยู่ท่ามกลางต้นไม้ เถาวัลย์ และใบไม้จนไร้ร่องรอย พอเป็นแบบนั้นฉันก็รู้ว่าภาพวาดเสร็จสมบูรณ์แล้ว จึงใช้ปลายด้ามแปลงหมุนวนเป็นชื่อของตัวเองตรงมุมขวาล่างของภาพ

เอ็มมา เดวิส

ชื่อเดียวกันนั้นที่เซ็นด้วยลายเซ็นที่แทบอ่านไม่ออกปรากฏอยู่บนผนังแกลเลอรี่ ฉันต้อนรับแขกขณะที่พวกเขาก้าวผ่านประตูบานเลื่อนขนาดใหญ่ของโกดังเก่าในย่านมีตแพ็กกิงเข้ามา ผนังทุกด้านเต็มไปด้วยภาพวาดทั้งหมดยี่สิบเจ็ดภาพ

SAMPLE

นี่คือการแสดงผลงานของฉันครั้งแรกในแกลเลอรี่

แรนดัลล์ทุ่มเต็มที่เพื่อจัดงานเปิดตัว เปลี่ยนที่แห่งนี้ให้กลายเป็นป่าในเมือง ผนังเป็นสีสนิม และต้นเบิร์ชที่ถูกตัดมาจากป่าในนิวเจอร์ซีย์จัดวางอย่างมีรสนิยม เสียงดนตรีเฮาส์ดังคลอเบาๆ แสงไฟชวนให้นึกถึงเดือนตุลาคม ทั้งที่ตอนนี้ยังเหลืออีกหนึ่งสัปดาห์ก่อนจะถึงวันเซนต์แพทริก ถนนด้านนอกยังเต็มไปด้วยกองหิมะสกปรกอยู่เลย

แต่แกลเลอรี่ก็ยังมีคนแน่นขนัด ต้องยกความดีความชอบให้แรนดัลล์ เพราะนักสะสมศิลปะ นักวิจารณ์ และผู้ชมต่างเบียดเสียดจนศอกชนกันอยู่หน้าภาพวาด แต่ละคนถือแก้วแชมเปญ คอยเอื้อมหยิบคร็อกเก็ตเห็ดกับชีสแพะที่ผ่านมาเป็นระยะ ฉันได้รู้จักผู้คนใหม่ๆ มากมายและลืมชื่อพวกเขาทันที ทุกคนล้วนเป็นคนสำคัญ และบางคนก็สำคัญจนแรนดัลล์ต้องกระซิบบอกว่าใครเป็นใครขณะที่ฉันจับมือพวกเขา

"จาก*เดอะไทมส์*" เขาหมายถึงผู้หญิงที่สวมเสื้อผ้าเฉดสีม่วงตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ส่วนชายในชุดสูทที่ตัดเย็บอย่างประณีตกับรองเท้าผ้าใบสีแดงสด แรนดัลล์กระซิบว่า "นั่นจากบริษัทคริสตี้"

"งานของคุณน่าประทับใจมาก" ผู้ชายจากคริสตี้พูดขึ้นพร้อมยิ้มมุมปากให้ฉัน "มันแสดงถึงความกล้าหาญ"

มีความประหลาดใจเจือในน้ำเสียงของเขา ราวกับว่าผู้หญิงไม่กล้าหาญ หรือบางทีความประหลาดใจนั้นอาจเป็นเพราะตัวจริงของฉันไม่ใช่คนจัดจ้าน เมื่อเทียบกับคนในแวดวงศิลปะที่มีบุคลิกโดดเด่น ฉันออกจะสงบเสงี่ยมด้วยซ้ำ ฉันไม่มีชุดสีม่วงทั้งตัวหรือรองเท้าสีบาดตา คืนนี้เดรสสีดำตัวเล็กกับรองเท้าคัตชูส้นเตี้ยสีดำถือว่าหรูหราที่สุดแล้ว วันธรรมดาส่วนใหญ่ฉันใส่กางเกงสีกากีและเสื้อยืดเลอะสีแบบเดิมๆ เครื่องประดับเพียงชิ้นเดียวคือสร้อยข้อมือห้อยเครื่องรางที่ข้อมือซ้าย มีจี้ห้อยอยู่สามชิ้น เป็นนกตัวจิ๋วทำจากโลหะผสมดีบุกสีเทา

SAMPLE

ฉันเคยบอกแรนดัลล์ว่าที่ฉันแต่งตัวเรียบง่าย เพราะอยากให้ภาพวาดโดดเด่น ไม่ใช่ตรงกันข้าม ที่จริงความจัดจ้านในบุคลิกกับรูปลักษณ์นั้นดูจะไร้ประโยชน์สำหรับฉัน

วิเวียนกล้าหาญในทุกๆ ทาง

แต่เธอก็ยังหายไปอยู่ดี

ระหว่างที่พบปะผู้คน ฉันฉีกยิ้มตามที่ถูกกำชับมา รับคำชมอย่างสุภาพ และเลี่ยงที่จะตอบคำถามว่าฉันวางแผนจะวาดอะไรต่อไป

เมื่อแรนดัลล์ไม่มีคนที่จะแนะนำให้รู้จักอีกต่อไป ฉันก็ผละออกจากฝูงชน ยั้งตัวเองไม่ให้ไปดูว่ามีสติ๊กเกอร์สีแดงที่บ่งบอกว่าภาพถูกขายไปแล้วหรือเปล่า ฉันถือแก้วแชมเปญพลางจิบช้าๆ อยู่มุมห้อง กิ่งไม้เบิร์ชที่เพิ่งถูกตัดมาระไหล่เบาๆ ฉันมองไปรอบห้อง หาคนรู้จัก ปรากฏว่ามีหลายคน ฉันนึกขอบคุณอยู่ในใจ แม้ว่ามันจะรู้สึกแปลกๆ ที่ได้เห็นพวกเขามารวมกันที่นี่ เพื่อนสมัยมัธยมปะปนกับเพื่อนร่วมงานจากเอเจนซีโฆษณา จิตรกรเพื่อนร่วมวงการยืนอยู่ข้างญาติของฉันที่นั่งรถไฟมาจากคอนเนตทิคัต

ทุกคนเป็นผู้ชาย ยกเว้นลูกพี่ลูกน้องคนหนึ่ง

มันไม่ใช่เรื่องบังเอิญซะทีเดียว

ฉันมีชีวิตชีวาขึ้นทันตาเมื่อมาร์กมาถึง เจ้าตัวมาสายนิดๆ เพื่อสร้างความโดดเด่น ยิ้มกว้างอย่างภาคภูมิขณะกวาดตามองบรรยากาศรอบห้อง แม้จะบอกว่าเกลียดโลกแห่งศิลปะ แต่มาร์กกลับเข้ากับที่นี่ได้สมบูรณ์แบบ เคราดกกับผมยุ่งนิดๆ เสื้อแจ๊คเก็ตลายสกอตคลุมทับเสื้อยืดมิกกี้เมาส์ตัวเก่า รองเท้าผ้าใบสีแดงที่ทำให้ชายจากบริษัทคริสตี้หันกลับมามองซ้ำด้วยสายตาผิดหวัง ระหว่างเดินผ่านฝูงชนมาร์กก็คว้าแก้วแชมเปญกับคร็อกเก็ตขึ้นมาหนึ่งชิ้น หย่อนเข้าปากแล้วเคี้ยวพลางครุ่นคิด

“ชีสช่วยไว้นะ” เขาบอกฉัน “แต่พวกเห็ดแฉะๆ นี่ถือเป็นความผิดพลาดร้ายแรงเลยล่ะ”

“ฉันยังไม่ได้ลองชิมเลย” ฉันบอก “ตื่นเต้นเกินน่ะ”

SAMPLE

มาร์กวางมือบนไหล่ฉันเพื่อให้ฉันสงบลง เหมือนที่เจ้าตัวเคยทำสมัยเราเรียนศิลปะ เราทุกคนโดยเฉพาะศิลปินต้องการใครสักคนที่ช่วยทำให้ใจเย็นลง สำหรับฉัน คนคนนั้นคือมาร์ก สจ๊วต เขาเป็นคนที่มีเหตุผลที่ฉันอยากรับฟัง เป็นเพื่อนสนิทที่สุด และอาจจะเป็นสามีของฉันด้วย ถ้าไม่ใช่ว่าเราทั้งคู่ต่างก็ชอบผู้ชาย

ในแง่ของความรักแล้วฉันมักรู้สึกดึงดูดกับสิ่งที่ไม่อาจเอื้อม และนั่นก็ไม่ใช่เรื่องบังเอิญเช่นกัน

“เธอมีสิทธิ์ที่จะสนุกกับสิ่งนี้นะ รู้ใช่ไหม” เขาพูด

“รู้สิ”

“เธอจะรู้สึกภูมิใจก็ได้ ไม่ต้องรู้สึกผิดเลย ศิลปินควรได้รับแรงบันดาลใจมาจากประสบการณ์ชีวิต นั่นแหละคือแก่นแท้ของความคิดสร้างสรรค์”

แน่นอนว่ามาร์กกำลังพูดถึงพวกเด็กสาวซึ่งซ่อนอยู่ในภาพวาดทุกภาพ ถ้าไม่นับฉันแล้ว ก็มีแค่เขาที่รู้ว่าพวกเธอมีตัวตนอยู่จริง สิ่งเดียวที่ฉันไม่ได้บอกเขาก็คือทำไมฉันยังคงทำให้พวกเธอหายไปซ้ำแล้วซ้ำเล่าหลังผ่านมาแล้วสิบห้าปี

เรื่องนั้นเขาไม่รู้จะดีกว่า

ฉันไม่ได้ตั้งใจจะวาดภาพแบบนี้ สมัยเรียนศิลปะ ฉันหลงใหลความเรียบง่ายในแง่ของสีและรูปทรง ทั้งภาพชุปกระป๋องของแอนดี้ วอร์ฮอล ภาพธงของแจสเปอร์ จอห์นส์ ภาพสี่เหลี่ยมสีจัดจ้านกับเส้นสีดำแข็งที่อของปีต มองเดรียน และวันหนึ่งก็มีการบ้านให้วาดภาพเหมือนของใครสักคนที่ฉันรู้จักแต่จากโลกนี้ไปแล้ว

ฉันเลือกเด็กสาวพวกนั้น

ฉันเริ่มวาดวิเวียนก่อน เพราะเธอชัดเจนที่สุดในความทรงจำ ผมบลอนด์ราวกับหลุดออกมาจากโฆษณาแชมพู ดวงตาสีเข้มดูดำสนิทเมื่อกระทบกับแสงไฟในบางมุม จมูกโด่งถูกแต้มด้วยกระแดด ฉันวาดเธอ

SAMPLE